

1 Decembrie - Ziua Națională a României

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ANUL V
NUMĂRUL 3 (12)
DECEMBRIE 2004

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

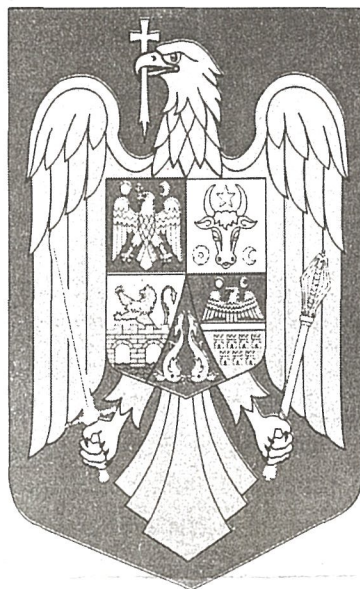
Ziua Națională a României

Este în practica universală ca fiecare stat (popor, națiune), în ultima vreme chiar și continente (vezi ziua Europei!) să-și aibă o zi precis conturată în istoria și realitățile proprii. Sărbătorirea acestora ca eficacitate constituie un prilej de a aduce în atenția opiniei publice autohtone și internaționale aspectele mai deosebite ale trecutului istoric, locul și rolul pe care îl au în lume, omagierea celor care s-au jertfit pentru afirmarea ființei naționale, trăirea unei adevărate sărbători a dragostei față de viață și a bucuriei în cadrul comunității, a gândurilor de viitor fericit.

La noi, la români, sărbătorirea Zilei Naționale a început ceva mai târziu, față de alte popoare (francez, englez, american ș.a.) Ca și în alte părți de lume, stabilirea zilei naționale a fost legată de un anumit eveniment istoric. În S.U.A. - 4 iulie 1776, când Congresul (parlamentul) a adoptat "Declarația de independență"; Franța - 14 iulie 1789, căderea Bastiliei, 1 august pentru Confederația Elvețiană și 1 iulie - Canada -

date care marchează o etapă nouă în organizarea comunității respective. În statele monarhice - Danemarca, Luxemburg, Marea Britanie, Japonia, Spania, Olanda ș.a. - își fac din ziua de naștere a suveranului propria sărbătoare.

În țara noastră, primele acțiuni dedicate sărbătoririi Zilei Naționale au avut loc la 24 ianuarie 1860, în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Acestea s-au concretizat în ample manifestări publice, arborarea drapelului tricolor, intonarea unor cântece patriotice. În fiecare an manifestările au luat amploare, extinzându-se în toate orașele țării, și în așezările rurale. Românii din Ardeal au sărbătorit ziua națională la 3/15 mai, amintind de această dată memorabilă când, la Blaj, în 1848, cei peste 40000 de oameni de pe Câmpia Blajului, au strigat într-un glas: "Vrem să ne unim cu țara" (adică România). De Ziua Națională răsunau cântecele noastre de suflet și de inimă: Hora Unirii, Deșteaptă-te române, mai târziu Tricolorul, Pe-al

nostru steag e scris unire ș.a.

După aducerea lui Carol de Hohenzollern și urcarea lui pe tronul României, sărbătorirea zilei naționale a fost legată de familia domnitoare. Ea s-a consolidat după ce a fost proclamată, la 9 mai 1877, independența de stat a României. Conducerea de atunci a țării a voit ca ziua națională să fie sărbătorită la 10 mai, când Carol a sosit în țara noastră, iar la 10 mai 1881, a fost proclamat regatul. Regula hotărâtă atunci s-a respectat până în anul 1948, când această sărbătoare a fost legată de evenimentele petrecute la 23 august 1944. Odată cu revoluția din decembrie 1989, românii sărbătoresc Ziua Națională la 1 Decembrie.

Fie numai și succint să ne reamintim semnificația acestei istorice date din viața poporului român. În istoria de două ori milenară, românii au trăit cea mai mare bucurie ca urmare a împlinirii visului de veacuri pentru care au luptat și s-au jertfit cei mai buni fii ai neamului nostru - UNIREA CEA MARE ȘI FĂURIREA STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN.

Continuare în pagina a 2-a

Col.r. Ion FETCU

Ștefan cel Mare și Sfânt - permanență în conștiința românilor

Comemorarea a 500 de ani de la trecerea în neființă a Marelui Voievod Ștefan a prilejuit o paletă largă de manifestări - de la Adunarea comemorativă de la Putna, din 2 iulie a.c., în prezența conducerii statului nostru, a Bisericii Ortodoxe Române, a unor oaspeți de peste hotare și a unui numeros public; la sesiunea comemorativă a Academiei Române; simpozioane, mesele rotunde; expunerile; cărțile și broșurile; studii și articole de presă; emisiunile de radio și tv; la spectacolele omagiale, expoziția de la Vatican ș.a. Toate acestea au readus în conștiința românilor de pretutindeni chipul luminos al acestei strălucite personalități legendare de conducător, mare comandant de oști, apărător de țară și al creștinătății, făuritor de noi valori în domeniile artelor și al științei pe meleagurile strămoșești.

Despre ceea ce reprezintă Ștefan cel Mare și Sfânt în istoria românilor, cei mai de seamă cărturari ai țării i-au închinat opere nemuritoare, îmbogățind patrimoniul național cu nestemate de mare preț, cu care, pe drept cuvânt, națiunea noastră se mândrește. Dintre toate, o mențiune aparte se cuvine lucrării lui Nicolae Iorga "Istoria lui Ștefan cel Mare" - cea mai documentată și mai frumos scrisă despre cel cărui "timpul i-a pus coroană de

argint și țara diademă de aur". Această operă deosebit de valoroasă își păstrează și astăzi, după o sută de ani de la apariție, înaltele virtuți, menținându-și nivelul ridicat, ca întreaga creație științifică a autorului.

Prin largul orizont politic, ca și prin mărețele înfăptuiri, domnia

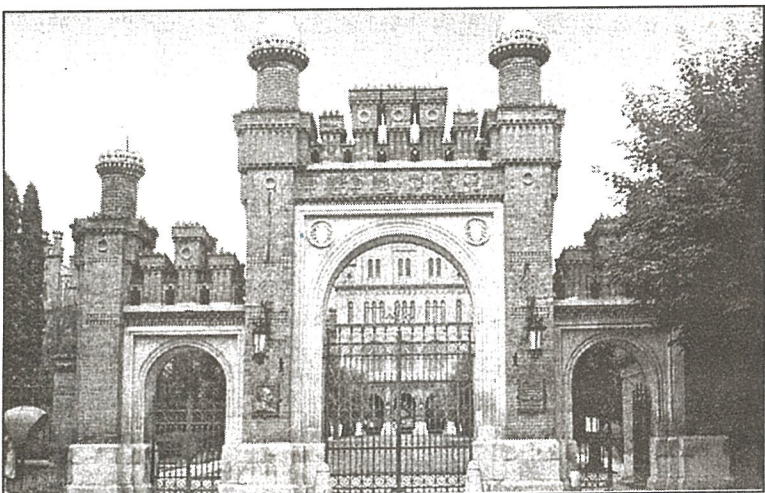

lui Ștefan cel Mare și Sfânt (peste 47 de ani) a intrat în istorie ca o epocă a aspirației spre bine, frumos și demn. Ea se și numește Epoca ștefaniană, cu care românii și-au afirmat pregnant, încă de atunci, intrarea în Europa.

Despre Marele Ștefan cel Sfânt al românilor vorbesc numeroasele mărturii: monumente, sistemul de fortificații (cetățile întărite și nou construite), precum

Continuare în pagina a 2-a

Col.r. Ion FETCU

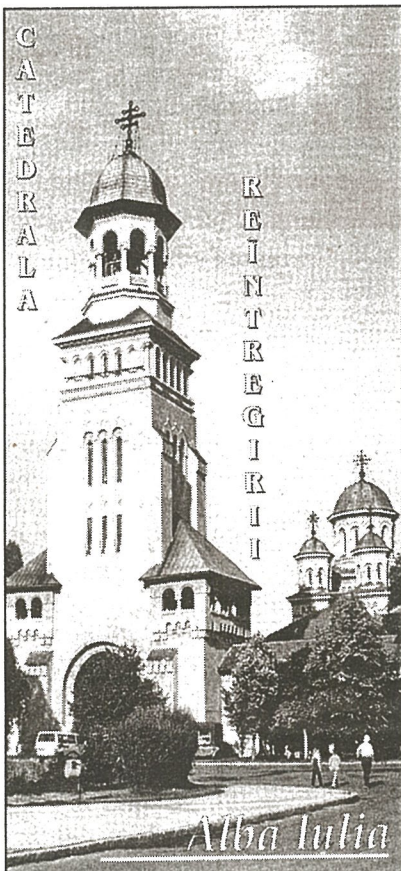
Ziua Națională a României

Urmare din pagina 1

În curgerea timpului, sărbătoarea de la 1 Decembrie este cea mai mare, cea mai strălucitoare, cea mai apropiată inimilor românilor și cea mai plină de speranțe. Nici o forță din lume nu va putea frânge această convingere. Măreața Victorie din anul 1918 a fost rezultatul unui îndelungat și anevoios proces, lupta pentru unitate fiind o coordonată fundamentală a întregii noastre existențe. Marea Unire a fost posibilă prin fermitatea românilor de a-și atinge acest țel, folosindu-se, cu inteligență și neclintită hotărâre, de condițiile internaționale create în urma destrămării imperiilor țarist și habsburgic, al afirmării revoluționare a principiului potrivit căruia "fiecare popor are dreptul inalienabil de a-și organiza forma de stat și de guvernământ dorită".

Multe și grele au fost obstacolele. În cadrul Imperiului Austro-Ungar, unii lideri austrieci și maghiari au susținut cu frenezia ideea federalizării, dar popoarele subjugate sau părți din acestea aflate sub stăpânire străină au respins-o, socotind-o "formă camuflată de continuare a sistemului imperial și anacronic", reînviat în zilele noastre mai ales sub forma autonomiei.

Primii care au dat semnalul unirii, în condiții extrem de grele, au fost românii basarabeni. Mișcarea lor națională s-a dezvoltat într-un ritm alert, căpătând forme organizatorice viabile și pragmatice, printre care Sfatul Țării (parlament), creat în octombrie 1917. În componența lui au intrat nu numai români, dar și reprezentanți ai unor minorități naționale. După ce a trecut prin câteva faze intermediare, la 27 martie 1918, cu mare majoritate de voturi, Sfatul Țării a hotărât UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA. Atunci când condițiile au fost create și românii bucovineni au hotărât, la 28 noiembrie 1918, Unirea BUCOVINEI CU PATRIA MAMĂ. Concomitent s-au făcut intense pregătiri pentru Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, unde cei 1228 de delegați (deputați) au votat așa cum au avut mandatul expres de la alegătorii lor, într-un entuziasm greu de descris și în prezența celor circa 150000 de români de pe întreg cuprinsul Transilvaniei, inclusiv din statul român și provinciile recent

unite - UNIREA PE VECIE CU ROMÂNIA.

Întregirea națională aducea în prim plan capacitatea poporului român de a-și afirma voința, drepturile și rolul în contextul unor mari prefaceri pe continent și în lume. Desăvârșirea unității statale românești a fost rezultatul voinței întregului popor, nu a unei singure clase, unui singur partid sau câtorva lideri. A fost decizia maselor, care și-au ales prin vot universal reprezentanții în Sfatul Țării, Congresul General și în Marea Adunare Națională din Basarabia, Bucovina și Transilvania. Minoritățile naționale, în majoritate au recunoscut Marea Unire, dându-și asentimentul pentru conviețuirea pașnică și constructivă cu poporul român. De asemenea, personalități politice, științifice, culturale și ziaristi din Occident au salutat și susținut actul Marii Uniri. De exemplu, o gazetă pariziană, imediat după 1 decembrie 1918, scria: "Steagul românesc flutură pe toate clădirile publice. Entuziasmul este de nedescris. Oamenii plâng și se sărută pe străzi. Vechile colonii ale sașilor din Transilvania, care de secole au împărțit suferințele cu românii, iau parte la bucuria lor cu inima și cu sufletul".

Încă de la începutul existenței sale, statul român întregit a fost nevoit să ia toate măsurile pentru a se apăra împotriva inamicilor săi din vest și din est. Guvernul de la

Budapesta al lui Bela Kun, de comun acord cu cel al lui V.I. Lenin au hotărât să atace România, să o lichideze. Trupele maghiare și cele ale rușilor bolșevizați urmau să se întâlnească pe Carpații Orientali. Planul n-a fost realizat datorită mersului nefavorabil pentru soviete al operațiunilor militare din Rusia. În martie 1919, trupele maghiare au trecut la atacarea țării noastre, ocupând o parte însemnată din Transilvania. Armata română a ripostat, respingând inamicul cotropitor până dincolo de Tisa, ajungând în cele din urmă la Budapesta.

La temelile României Mari au stat și jertfele de sânge ale celor 800.000 de ostași căzuți pe câmpul de onoare în 1916-1919 și din cauza epidemiilor ucigătoare care au bântuit în acea perioadă de cumplite încercări la care a fost supus poporul nostru. Eforturi susținute a făcut statul român în anii interbelici pentru menținerea statuto-ului, a independenței și suveranității țării. Dușmanul nu depusese armele; Rusia Sovietică (din 1922 - U.R.S.S.) n-a voit să recunoască actul săvârșit de români la 27 martie 1918, revendicând Basarabia, iar Ungaria condamna pe toate căile Tratatul de la Trianon, ca și în prezent, cerând cu insistență Transilvania. Pe de altă parte, Bulgaria dorea de la România județele Durostor și Caliacra. Aceste "revendicări" ale vrăjmașului au fost materializate cu sprijinul nemijlocit al Germaniei hitleriste și al Italiei fasciste în vara și toamna anului sinistru pentru România - 1940. Atunci, o treime din teritoriul țării noastre și din populație a fost smulsă și încorporată la țările vecine în cauză. România Mare a încetat să mai existe.

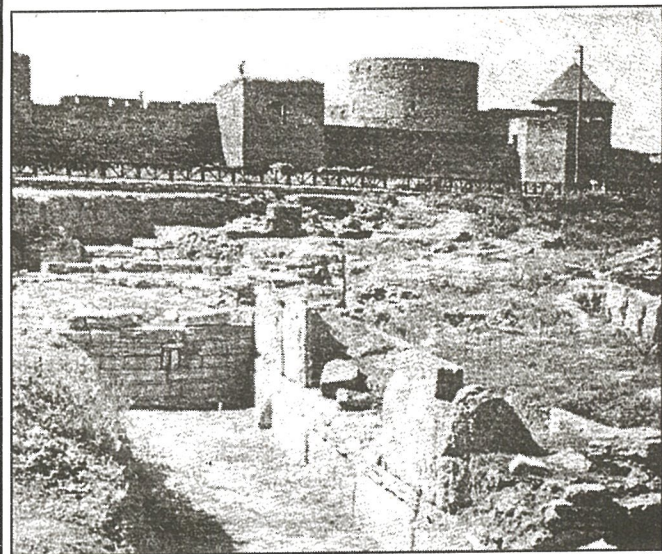
Ca rezultat al participării României la războiul al doilea mondial, în ultima sa parte (în vest), țării noastre i-a revenit partea de nord-vest răpită de Ungaria în urma Dictatului de la Viena din 30 august 1940. Învățămintul cel mare și de neuitat este ca românii să nu abandoneze nici o clipă lupta pentru unitate, să fie în măsură a readuce pe frații noștri în limitele granițelor din 1918; moștenirea lăsată atunci nouă de generațiile care au înfăptuit MAREA UNIRE.

Ștefan cel Mare și Sfânt - permanență în conștiința românilor

Urmare din pagina 1

și cele 44 de lăcașuri de cult ortodox de pe cuprinsul Moldovei, din Carpați până la Nistru, din Ardeal, Muntenia și de la Muntele Athos; denumirile de localități, străzi, unități și mari unități militare; bogatul folclor; legende și basmele devenite atât de familiare pentru cei mici și cei mari, eroul principal al unor filme și piese de teatru, cum este "Apus de soare" de Barbu Ștefănescu Delavrancea ș.a.

Considerat "cel mai mare geniu politic al trecutului nostru", Ștefan cel Mare și Sfânt a fost contemporan cu ilustre personalități ale istoriei universale, cu unele s-a înfruntat pe câmpul de luptă și cu toate s-a întrecut prin creații monumentale în timp de pace. Avem în vedere pe Mahomed al II-lea, aflat la cârma Imperiului otoman, "Cuceritorul" Constantinopolului; pe regele Matia Corvin (Ungaria), Kazimir al IV-lea (Polonia), Skanderberg (Albania), Lorenzo de Medici (Florența), Ludovic al XI-lea (Franța), Ferdinand al II-lea de Aragon (Spania), Henric Navigatorul (Portugalia). În secolul acestor personalități (al XV-lea) s-a vorbit despre "gigantismul" țărilor mici (Albania, Moldova, Portugalia). Conducătorii acestora au înfrânt prejudecata despre neputința sau slăbiciunea statelor mici în fața forței marilor state agresoare și au afirmat voința și capacitatea de a-și concentra în așa fel resursele (de altfel reduse) pentru ca să înfrunte și să înlăture primejdiile amenințătoare pentru ființa lor statală.

Ștefan a fost, totodată, un însușitor luptător pentru unitatea românilor din toate provinciile locuite de ei. După lăncu de Hunedoara, lui i-a revenit misiunea de a coordona eforturile de război ale provinciilor istorice românești împotriva Imperiului otoman. Se poate spune că la temelie României Mari, din 1918, sunt puse și contribuțiile acestui mare și vrednic conducător al românilor din secolul al XV-lea. Așadar, Ștefan cel mare și Sfânt, prin glorioasa sa domnie, a scris pagini de aur în istoria noastră națională și universală, despre care cel mai mare istoric al neamului românesc, Nicolae Iorga, scria: "...astăzi românii văd această culme mai presus decât toate culmile celelalte, dacă-și înfățișează pe Ștefan străbunul ca pe marele împărat din basme, aceasta e pentru socoteala lui bună și cuminte. Fierul săbiei lui a fost ca fierul plugului care spintecă pământul numai ca să rodească. Dar din brazda trasă de dânsul au răsărit așezăminte care n-au pierit, ci se țin până astăzi, unele schimbate, desăvârșite cu vremile". Câtă dreptate și cât adevăr în aceste aprecieri, și câtă lipsă de respect în tot ce scriu autorii manualelor "alternative" de istorie, care, sub pretextul "demitizării", neagă tot ce e valoros în istoria poporului român. Ei trebuie puși la stâlpul infamiei. Ștefan cel Mare și Sfânt, toate marile personalități culturale și politice și nu numai, vor dăinui în conștiința românilor de-a pururi!

FAMILIA ROMÂNEASCĂ - INSTITUȚIE FUNDAMENTALĂ DE FORMARE SI DEZVOLTARE A CONȘTIINȚEI DE SINE A ROMÂNILOR. NECESITATEA APĂRĂRII FAMILIEI ROMANEȘTI DE PERICOLELE CE O AMENINȚĂ

Familia românească este una din cele mai vechi familii cunoscute ale Europei pe care noi, românii, o concepem ca nucleu elementar al societății, întemeiat pe căsătoria dintre parteneri de sexe diferite, ca celulă de bază a societății ce unește pe soți și pe descendenții acestora, locul unde se împletesc armonios relațiile biologice cu cele economice și cu relațiile spirituale vizând creșterea și educarea copiilor, ca important element al sistemului de valori al poporului român. Aceste funcții specifice întemeiate pe valorile strămoșești și pe valorile creștine ortodoxe imprimă familiei românești caracterul de sacralitate.

Familia românească a apărut și a evoluat odată cu societatea și nu se concepe existența societății în afara familiei, dar nu evoluția societății a determinat evoluția familiei, ci invers. evoluția familiei, de la familia pe grupe, trecând prin familia-pereche și apoi la familia monogamă, deci, prin cele trei tipuri de familie extraordinare, a fost determinată de nevoia societății de a avea descendenți sănătoși și viguroși, eliminând căsătorile și relațiile conjugale dintre rude apropiate, relații considerate incompatibile. Prin introducerea și aplicarea acestor norme în familie, societatea a putut progresa.

Noi, românii, prin strămoșii noștri direcți de care nu ne-am despărțit niciodată, suntem cel mai vechi popor ce ființează în Europa, popor superior în concepții, puternic ca voință și acțiune, nobil în moravuri încât i s-au atribuit de către vecini calități asemănătoare zeilor. Luminându-ne cultural-filozofic și moral prin filozofiile Orientale ale vremii, care militau pentru crearea echilibrului și simțului armoniei sociale prin perfecționarea continuă a omului, ca temelii valorice, s-a putut forma la poporul nostru un înalt umanism, necunoscut la alte popoare, vecine sau mai îndepărtate, cât și modalitatea de studiere convergentă a fenomenelor social-istorice, generând, apoi, și spiritul de toleranță al românilor, ca valori cultural-umaniste de prim-rang ce ne individualizează ca popor, valori la care nu putem renunța și pe care trebuie să ie apărăm dacă vrem să mai fim noi înșine.

Familia românească, ca și societatea românească dealtfel, s-a format și structurat r>e fundamentele acestui sistem de valori care astăzi sunt atacate axiologic printr-o seamă de "teorii" care susțin că "familia ar fi depășită de evoluția societății", că familia întemeiată pe căsătorie nu mai este la "modă", promovându-se alte forme de conviețuire cum ar fi: concubinajul, familiile consensuale etc, care nu pot reprezenta structurile sociale cele mai potrivite moral pentru a înlocui familia românească și a fi oferite ca "modele" de creștere și de educare a copiilor. Din păcate, mulți români mai "slabi de înger" dau crezare acestor "teorii" și le pun și în practică.

Datorită răspândirii acestor "teorii" și a multor presiuni din afară asupra societății românești, cu răsfărangeri directe și asupra întemeierii și vieții de familie, al implementării în viața familiei noastre a unor "modele" luate din lumea occidentală, cât mai ales abandonarea în multe din situații a valorilor tradiționale românești și creștine ce stau la baza întemeierii și vieții de familie, au produs în familia românească postdecembristă un grav proces de criză policromă ce afectează toate structurile societății. Are loc un proces de desacralizare a familiei determinat renunțarea la un model de autoritate perfect compatibil cu etica creștină de creștere și de educare a copiilor cât și de eliminarea autorității părinților și a grijii acestora față de copii fără ca altceva mai bun să le ia locul.

Se recunoaște sau nu, dar criza din societatea românească actuală zisă și criză de identitate, criză de sistem, printre cauzele care o determină, și criza familiei românești în virtutea faptului că familia reprezintă celula de bază a societății cu rol fundamental în stabilitatea societății. Dar criza din societatea noastră mai are multiple alte forme de manifestare, cum ar fi: criza morală, criza culturii și ideologiei românești, criza de autoritate a instituțiilor statului, criza din sistemul de educație, criza din sistemul sanitar, lipsa cronică a locurilor de muncă care îi obligă pe români să-și caute de lucru în

străinătate, trăind lungi perioade de timp despărțiți de familie, de soție și de copii. Hiperpolarizarea societății românești postdecembriste alcătuită, pe de o parte, dintr-o mare masă de oameni săraci și foarte săraci, care trăiesc de pe o zi pe alta, și dintr-o nomenclatură de baroni superbogați aflați într-o furibundă goană după îmbogățire prin orice mijloace, pe de altă parte, a bulversat grav relațiile sociale, inclusiv pe cele de familie. Dar sărăcia nu constituie principala cauză a crizei din familie și nu justifică decât parțial și nesemnificativ violența domestică, abandonul familial, iresponsabilitatea unor cupluri față de creșterea și educarea copiilor. România a cunoscut în îndelungata sa istorie mai multe epoci de sărăcie și de crize, poate mai multe chiar decât alte popoare, dar familia și-a păstrat și chiar întărit ființa, funcția și rolul de celulă de bază a societății fapt pentru care aceste epoci de greutăți și de sărăcie au putut fi mai ușor depășite decât se pot depăși acum. Am avut și încă mai avem o familie minunată și unică în lume pe care trebuie să o păstrăm și să o apărăm de pericolele ce o amenință, familie care ne-a fost în istorie factorul formativ hotărâtor, păstrătoarea și cultivatoarea unității de neam și naționale, primul nostru dascăl, prima noastră școală prin care ne-am apărât identitatea cultural-lingvistică și religioasă proprie în lungile vremi de restriște și sub apăsătoare juguri străine, una din principalele Instituții ale Conștiinței Naționale Românești.

Cauza principală a crizei din familia românească constă tocmai în aplicare în viața de familie a multor teorii și practici diversioniste în materie, toate de sorginte occidentală, care supun unui foc concentrat și axiologic temeliile familiei românești. Mulți români, dorind să fie mai occidentali decât occidentalii, chiar având funcții importante pe scara ierarhiei sociale, în realitate dovedindu-se a fi niște snobi și semidocti, iau ca model familia occidentală, renunțând la tradițiile și datinile strămoșești și creștin ortodoxe pe care se întemeiază familia românească, preiau fără discernământ practici și obiceiuri din cultura, religiile și familia occidentală fără să ia în considerare, cât de cât, că acestea se întemeiază pe alte sisteme filozofice nepotrivite pentru familia românească, provocându-i acesteia o criză cu repercusiuni directe și grave în viața întregii societăți.

Unii dintre români au devenit prea creduli față de multitudinea de teorii diversioniste despre familie venite din afară care neagă și denigrează valorile noastre naționale consacrate, inclusiv din domeniul familiei, sunt din cale-afară de receptivi la "sfaturile" și "îndemnurile" occidentale, numai și numai dintr-o dorință cosmopolită de a fi pe placul Occidentului, ignorând valorile și tradițiile propriului popor. Extrapolând asemenea teorii și idei s-ar putea trage concluzia că și creștinismul și religia, care datează de circa 2000 de ani, ar putea fi depășite de evoluția societății. A susține o asemenea stupiditate ar împinge societatea înapoi cu mii de ani. Creștinismul, chiar dacă unii din propagatorii săi de mai târziu l-au pătat cu sânge, a reprezentat și reprezintă un factor social de progres și nu este, nu poate fi depășit, el constituind cadrul cel mai perfect de viață socială, de promovare și menținere a armoniei în familie. Oamenii, în schimb, inclusiv unii ierarhi ai bisericii, sunt cei care pot cădea pradă teoriilor care consideră că familia întemeiată pe căsătorie între parteneri de sexe diferite este depășită de evoluția societății și nu mai este la modă. Printre practicile anticeștine, impuse din afară, în întemeierea și viața de familie intră și acceptarea ca legală și normală a homosexualității (lesbianismului) a căsătoriei între parteneri de același sex. Oare, chiar s-a uitat de motivele pentru care au fost nimicite Sodoma și Gomora și nu numai ele?

La bulversările și instabilitatea familiei românești mai contribuie și alte cauze cum sunt: ușurința iresponsabilă cu care se încheie unele căsătorii fără ca autoritatea în cauză să verifice cât de bine se

cunosc între ei viitorii soți și dacă sunt pregătiți sau nu pentru viața de familie. Mai contribuie la această instabilitate și consumul de droguri și de băuturi alcoolice de către mulți tineri, conviețuirea unora în condiții de promiscuitate, cât și influența negativă a programelor sexi și emisiunilor Big Brother transmise pe posturile TV, a lipsei educației sexuale în școli și licee precum și practicarea relațiilor sexuale înaintea majoratului și altele asemenea lor. Datorită acestor cauze cât și influenței "teoriilor și practicilor" în materie aduse din afară și aplicate în întemeierea familiei românești, a libertinajului sexual, în România de azi numărul "copiilor din flori" și al divorțurilor este cel mai mare din Europa, iar ai căsătorilor cei mai mic.

O mare răspundere pentru bulversările și instabilitatea familiei românești revine statului român, care, în mod inexplicabil, neinteresându-se în măsura necesară de viitorul societății românești, nu ia în considerare cuceriri elementare ale științei geneticii și bioritmologiei în stabilirea compatibilității dintre partenerii unui cuplu, bărbat-femeie, nu a elaborat încă și nu aplică norme precise de respectat în întemeierea și în viața de familie și nimeni nu le dă sfaturi genetice viitorilor înșurați în vederea preîntâmpinării apariției la nou-născuți a unor boli genetice și ale diferitelor malformații congenitale și a avea o viață de familie fericită și descendenți sănătoși, nu handicapați și viitori dependenți social. Evitarea incompatibilităților și respectarea de către cupluri a sfaturilor genetice primite poate reduce riscul unor asemenea îmbolnăviri cu până la 60-70%. Impunerea unor norme obligatorii de respectat în această privință nu înseamnă nici îngrădire, și nici amestec în viața intimă a persoanei, deoarece produsul unor asemenea relații privește cu prioritate societatea; apasă și asupra societății care nu poate fi indiferentă față de acțiunile și sănătatea membrilor săi. Nu este pusă la punct cu norme sanitare precise nici viața femeii gravide, ea desfășurându-se astăzi destul de primitiv, fără controale medicale prin care să se urmărească starea de sănătate a viitoarei mame, precum și evoluția sarcinii. De asemenea, nu sunt sau nu se respectă norme care să scutească femeile gravide de unele munci mai greie, care pot dăuna fătului și nu sunt nici ferite de medii sociale și individuale vicioase fizic și moral. Rezultatele care se obțin ca urmare a lipsei unor asemenea acțiuni nu pot fi multumitoare.

OCCIDENTUL ȘI FAMILIA OCCIDENTALĂ. DEOSBIRI ȘI INCOMPATIBILITĂȚI CU FAMILIA ROMÂNEASCĂ

Spre deosebire de noi și de strămoșii noștri care au adoptat cel mai uman fel de viață și de concepere a relațiilor interumane, Occidentul actual a apărut în istorie mult mai târziu, creându-și, începând cu secolul al XVI-lea, un alt sistem filozofic, sistemul filozofic raționalist, ce consideră rațiunea, judecata, gândirea ca izvor și temelii ale cunoașterii, dând culturii omenesce o seamă de reprezentanți de marcă cum sunt: Fr. Bacon - englez (secolele XVI-XVII),

Descartes - francez (sec. XVI-XVII), Spinoza - olandez, Leibnitz - german, Diderot - francez, I. Kant - german (din secolele XVIII- XIX) și alții, până în zilele noastre.

Este adevărat că filozofii raționaliști ai Occidentului din secolele XVI- XX, prin reprezentanții amintiți au contribuit la dezvoltarea științei moderne, manifestând o încredere nemărginită în capacitatea de cunoaștere a rațiunii umane față de lumea văzută. Datorită și acestui fapt, au putut avea loc: dezvoltarea științei și tehnicii, progresul tehnico-științific al lumii occidentale, care au permis omului să întreprindă călătorii în spațiul cosmic, să pună bazele unei vieți decente și confortabile, să dezvolte economia extrem de eficiente. A dat naștere și societății de consum care este un fenomen negativ.

Capitalismul occidental are însă prea multe racile ca să poată fi oferit ca model pentru alții deoarece: distruge natura, îi alienează pe oameni, produce multă sărăcie în interiorul țărilor cele mai dezvoltate, creează sărăcie pe plan mondial ca de exemplu "lumea a treia", polarizează bogățiile lumii în câteva țări care sunt mai dezvoltate industrial, promovează relații inechitabile între oameni și state și mari diferențieri sociale. Marea carență a culturii occidentale întemeiată pe filozofia raționalistă, care manifestă încredere nemărginită în puterea rațiunii umane, este aceea că nu vrea să știe de iubirea față de aproapele și a închis omul într-o lume finită ridicând o barieră de netrecut în calea cunoașterii MONUMENTALE a lumii, nu a stimulat nici creația populară (folclorul), a generat conflictul între știință și credință. De altfel, ultimele lucrări de creație populară din cultura occidentală sunt: Chanson de Roland (Cântec despre Roland) din secolul al VIII-lea francez, și Nibelungenlied (Cântecul Nibelungilor) din secolul al XIII-lea german. Rațiunea lipsită de iubire și milă este expresia unei rațiuni dezumanizate care se poate întoarce oricând împotriva omului pentru a-l distruge. Pe cât de spectaculoase sunt rezultatele acestei culturi în domeniul tehnologic pe atât de monstruoase sunt cruzimile pe care ea le-a generat: rasismul fără margini, purificările etnice numeroase care au avut ca rezultat exterminarea unor populații (rase) considerate inferioare: boșimani, tasmanienii, amerindienii, negrii americani, buri; cele două războaie mondiale, cele mai sălbatice și pustiitoare, holocaustul, gulagul, Hiroșima și Nagasaki, violența de masă cotidiană, drogurile și drogații, homosexualitatea legalizată, sclavia modernă, ura de clasă și de rasă, ideologiile fasciste și comuniste, terorism, asasinate, criminalitate organizată, SIDA ș.a., toate izvorâte dintr-o rațiune care nu vrea să știe de iubire, ca principiu social.

Adevăratul remediu al acestor stări de lucruri și fapte, repetabil oricând și oricât, îl putem descoperi în procesul desăvârșirii umane, ținând la întâlnirea dintre minte și inimă, dintre rațiune și iubire, ca izvor de armonie și pace interioară a omului, valori neîntâlnite în cultura occidentală. Rațiunea încălzită de iubire rămâne pusă în slujba omului și a societății umane și duce la armonie și pace socială.

Occidentul, în cursul istoriei sale, prin filozofiile și practicile adoptate, s-a îndepărtat de firescul naturii omenesce: Bisericele se închid din lipsă de enoriași, parte din copii trăiesc de la 16 ani separați de părinți; sărbătorile religioase au devenit exclusiv manifestări comerciale etc. S-a pierdut acel fior al vieții simple, apropiate de natură. Acolo vom ajunge și noi, dacă vom nesocoti și vom renunța la valorile noastre și la bunele tradiții strămoșești. Desigur, pot avea loc între noi și Occident schimburi de valori: Occidentul să arate României calea realizărilor tehnologice și manageriale, iar noi, la rândul nostru, să-l ajutăm să redescopere firescul sănătos al vieții, să-i învățăm să vadă și să gândească altfel ceea ce Occidentul nu vede sau refuză să vadă. Acestea ar cam fi domeniile și direcțiile schimburilor de valori dintre România și Occident și nu să ne lăsăm pradă ideilor și practicilor oculte occidentale, aduse de către unii fără discernământ, minunata familie românească, una din principalele Instituții ale Conștiinței Naționale Românești cu menirea ca, alături de alte instituții și structuri la fel de importante în individualizarea noastră ca popor, de a fi AXA MORALĂ fără de care rațiunea noastră nu ar putea dăinui, deci, sănătatea familiei românești este problema internă a statului român, ca reprezentant al societății, care se rezolvă prin procedee românești și nu cu elemente de împrumut.

Colonel (r) Vasile Miron

Marsul veteranilor

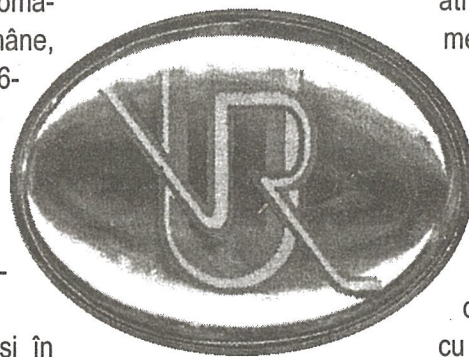
de Ilie Pascal		
I.	Pentru că știm să luptăm Căci suntem români, români Și aici suntem stăpâni.	Ardealul l-am liberat Au trecut 60 de ani De când am scăpat de dușmani Și cu arma am luptat Ca să avem un liber stat.
II.	Frunzuliță magheran Sunt mândru că-s veteran Am luptat cu arma-n mână Pentru patria română Și mult sânge s-a vărsat Pân' de dușmani am scăpat.	V.
III.	Cântăm imnul cu putere "Tot ce-i românesc nu pierie!" Niciodată, niciodată Nu va pieri niciodată Căci suntem neam de eroi Și eroi suntem și noi.	Hai cu toți la defilare Căci astăzi e sărbătoare Ziua veteranilor Ce-au luptat sub Tricolor Pentru pace și onor Pentru țară și popor.
IV.	Și iar verde micșunea Mult îmi place România mea Noi cu toți o apărăm	La Carei în pat'zeci și patru

Cronica activității filialei județene a Uniunii Vatra Românească

● În ultima perioadă, atenția a fost concentrată pentru marcarea unor evenimente importante din viața țării: Ziua Națională a României, Ziua Armatei Române, Zilele "Nicolae Iorga" (26-27.11.2004), contribuind la pregătirea și desfășurarea, în bune condiții și la un nivel corespunzător a acestora.

● La ora actuală și în lunile viitoare, în centrul preocupărilor noastre se situează pregătirile pentru Conferința Națională a U.V.R., ce va avea loc în februarie 2005, când vor fi sărbătoriți și cei 15 ani de la înființarea Vetrei Românești.

● Membrii U.V.R. au fost în primele rânduri la alegerile din 28 noiembrie a.c., îndeplinindu-și cu conștiin-

nostru, angajat să slujească fără șovăire interesele patriei și ale tuturor românilor.

● Continuăm să atragem spre U.V.R. noi membri, pentru întărirea filialei, concomitent cu îmbunătățirea fondurilor financiare, cu identificarea a noi posibilități în domeniu.

● Chemăm pe toți cei care simt românește cu adevărat să ni se alăture, înscriindu-se în UNIUNEA VATRA ROMÂNEASCĂ. Ne puteți contacta la adresa: str. Ștefan Luchian, nr. 23, Botoșani, telefon 518086 (la Cercul Militar).

Consiliul de coordonare al filialei Botoșani a U.V.R.

nostru, angajat să slujească fără șovăire interesele patriei și ale tuturor românilor.

● Continuăm să atragem spre U.V.R. noi membri, pentru întărirea filialei, concomitent cu îmbunătățirea fondurilor financiare, cu identificarea a noi posibilități în domeniu.

● Chemăm pe toți cei care simt românește cu adevărat să ni se alăture, înscriindu-se în UNIUNEA VATRA ROMÂNEASCĂ. Ne puteți contacta la adresa: str. Ștefan Luchian, nr. 23, Botoșani, telefon 518086 (la Cercul Militar).

Consiliul de coordonare al filialei Botoșani a U.V.R.

Eroi botoșăneni în al doilea război mondial

Negreșit, și Războiul de Independență de la 1877-1878, și Primul Război Mondial, și Al Doilea Război Mondial au avut pentru noi, pentru toți românii, autentice virtuți de epopee. Prin cauză, grad de implicare, prin jertfă. Aceste meleaguri ale Botoșanilor n-au rămas nicicum deoparte, n-au fost nicicum martore la evenimente, ci făptuitoare ale lor, afirmându-și fiii, prin bravură și faptă eroică, prin jertfă, adesea supremă.

Galeria eroilor botoșăneni al celui de Al Doilea Război Mondial, cu participare dată de aceeași cauză a dezrobirii pământului românesc, se compune din generalul de corp de armată Gheorghe Avramescu (1884-1945), din generalul de divizie Filip Agricola (1891-1963), personalități ostășești notabile, dar și dintr-o sumedenie de eroi, prea puțin știuți sau deloc, înscriindu-se sub semnul aceleiași cuvenite cinstiri, între ei regăsindu-se sub rez. Ștefan C. Graur, căzut în Mușenița Bucovinei, la 2 iulie 1941; lt. rez. Mihai Gh. Măntăluță, de loc din Dobârceni, căzut la 12 iulie 1941 la Mărculești-Soroca și îngropat într-o groapă comună; subl. rez. Const. Gh. Grigoraș, de loc din Orășeni-Deal, răpus de un obuz la locul numit "anticar", la cota 80, la Freudenthal, fiind înmormântat în aceeași zi cu moartea (3 septembrie 1941) la Cimitirul Eroilor din Freudenthal, decorat post-mortem cu "Coroana României" cu spade și panglică de "Virtute militară"; subl. rez. Adrian C. Ciș-

mileanu, de loc din comuna Flămânzi, care, după prezențe în lupte în Basarabia, Bucovina, Ucraina avea să cadă la Katondorska-Mihailovka, la 18 august 1941; lt. Vasile Livadaru, de loc din Avrămeni, mobilizat în Regimentul 8 Vânători, căzut în coasta Odesei; Vasile C. Grădinaru, plutonier T.R. în Regimentul 8 Vânători la mobilizare, fost învățător la Mihălășeni, căzut la Freudenthal, la 27 august 1941, decorat cu "Bărbăție și credință"; Petru Feraru, de loc din Botoșani, dispărut pe front în luptele de la Stalingrad, la 22 noiembrie 1942; soldat Mihai Vasiliu, de loc din Durnești, mort la 19 noiembrie 1942 la Cotul Donului; Ilie Petre Bobescu, de loc din Dorobanți-Nicșeni, mort la 28 februarie 1943 într-un lagăr de prizonieri în Munții Urali; subl. Ion Gh. Sava, de loc din Brăteni-Mihălășeni, a luat parte la trecerea Prutului și a Nistrului, mort la 29 septembrie 1941, la Krasnoi Pereschet, decorat cu "Panglica Crucii de Fier și Corona României" cu spade și panglică de "Virtute Militară în grad de Cavaler"; soldat Ion Lingurar, de loc din Mihălășeni, din Regimentul 8 Roșiori, mort la 5 august 1944; soldat Alexandru C. Măscătescu, de loc din Rânghilești, mort la 1 ianuarie 1945 în lagărul de prizonieri de la Hangenofca (U.R.S.S.); soldat Ion Pușcașu, de loc din Gorbănești, mort la 25 iunie 1945 la spitalul "Kostakov" (U.R.S.S.); soldat Ion Vamanu, de loc din Roma, mort la 31 martie 1945, în lagărul nr. 200 din

regiunea Ural (U.R.S.S.); cpt. Constantin Ungureanu, de loc din Văculești, mort la 26 septembrie 1944 la cota 463 pe Dealul Sângeorgiului, lângă Iernut; cpt. C. Unguemașu, cel care lupta în cămașă și ochea cu dibăcie rar întâlnită orice trăgător inamic, depășește cu ostașii săi creasta de 400 m nord și moare aruncând grenada în cuibul de foc inamic" ș.a.m.d.

Jertfe... Jertfe cu duimul ale botoșănenilor. Dar nu doar atât. În spatele frontului, acasă, populația Botoșanilor și-a adus obolul pentru susținerea celor de pe front, a celor răniți... Întru ilustrare, activitatea pe timp de război a Căminului Cultural din județul Botoșani înscrisa următorul tablou - pentru Spitalul de răniți Z.I. nr. 600-46812 lei; pentru Crucea Roșie - filiala Botoșani - 177896 lei; pentru cantinele de răniți din gările Zlătunoaia, Trușești, Leorda, Bucecea, Verești - 54655 lei; pentru Crucea Roșie Botoșani - 705 pui, un cocoș, 20 rațe, 134

găini, 12 kg caș, 45,500 kg brânză oi, 26,750 kg brânză vacă, 8848 ouă, 1550 l lapte, 28,300 kg miere de albine, 1,500 kg urdă, 18 l lapte acru, 19 l iaurt, 2 kg smântână, 5,5 kg unt, 47 kg cozonac, 64 pâini, 226 plăcinte, 76 kg turtă dulce, 2,5 kg zahăr, 115,5 kg ceapă, 341,500 kg boabe fasole, 394 kg cartofi, 42,500 kg usturoi, 2 kg morcovi, 29 kg ridichi, 4 kg praz, 102 kg castraveți, 25 bucăți varză, 10 kg roșii, 10 kg fructe, 25,500 kg plante medicinale, 244,400 kg mălai, 116 kg porumb, 8,6 kg făină grâu, 2820 țigări, 25 ziare, 100 cărți de rugăciune, 334,25 m pânză, 401 prosoape, 71,250 kg lână, 4 perechi ciorapi, 28 cămăși, 16 perne, 3 pernute, 2 kg cărpe, 7 batiste, 1 cearșaf, 202 străchini, 372 linguri, 138 căni, 50 pahare, 20 cânițe, 32 farfurii etc.

Sunt contribuții între contribuții, probând susținerea celor plecați la luptă de către cei rămași acasă, onorantă și simbolică legătură dintre unii și alții.

Am mai adăuga că, la reînțorcerea de pe front a Regimentului 37 Infanterie Botoșani, la 4 noiembrie 1941, preotul căpitan C. Petrușcă, confesorul Gami-zoanei Botoșani, a evocat figura colonelului Marian Rădulescu, participant la o sumă de lupte crâncene în Ucraina, de la Mușenița până la Odessa, între care la Kolosovo, lângă Grigoriopol, Razdelnaia, Mihaikovska, Georgendal, Otjiabri, Berezev, Dalnie, Tatarka, evocare consemnată în fața Primăriei Botoșani, printr-un cuvânt liber.

În Războiul din Est și în cel din Vest, importante și de neevitat prezențe ale României și Armatei Române, cum se vede, Botoșanii și-au jucat rolul lor, rămas în mărturie nenumărate, care le definesc istoria.

Ionel BEJENARU

ȘTIATI CĂ...

● Prima mențiune a românilor într-o lucrare de istorie universală datează din anul 1050? Această mențiune o găsim în lucrarea "Podoaba istoriilor", scrisă între anii 1049 și 1053, de geograful persan Gardzi.

● Primele monede ale Țării Românești au fost bătute de Vlaicu Vodă pe la anul 1365? Monedele emise sunt din argint și se împart, după mărimea și greutatea lor, în trei grupe: trei tipuri de ducați, un tip de dinar și două tipuri de bani.

● Lucrarea lui Nicolae Bălcescu "Puterea armată și arta militară la moldoveni în timpurile mării lor" a fost prezentată pentru prima dată în anul 1846, în revista "Magazin istoric pentru Dacia"? Revista, condusă de August Treboniu Laurian și Nicolae Bălcescu, a apărut între anii 1845-1848. Ea a avut un rol important în cristalizarea ideologiei pașoptiste, în dezvoltarea conștiinței naționale și a contribuit la nașterea istoriografiei moderne românești.

● Prima operetă românească este "Baba Hârca" de Alexandru Flechtermacher, pe libretul lui Matei Millo? Premiera ei a avut loc la Iași, la 26 decembrie 1848.

● Prima decorație românească este "Steaua României"? Camera Deputaților a votat proiectul de lege privind instituirea ordinului "Steaua României" (cu cinci clase) la 9 mai 1877. În lege se arată că ea se va acorda, în principal, celor care au săvârșit fapte excepționale pe câmpul de luptă.

I.F.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ionel Bejenaru
Ion Fetcu
Paul-Mircea Iordache
Florea Macovei
Elena Chirilă

Tipar: S.C. CAROMI S.R.L. Botoșani
tel./fax: 0231/585050
E-mail: caromibt@yahoo.com